

LIBRIS

We know
books

Enrique Nogueras

ORACIÓN EN SOLEDAD
RUGĂCIUNE ÎN SINGURĂTATE

Poemas | Poeme

Edición bilingüe español–rumano

Ediție bilingvă spaniolă–română

Selección, traducción y adaptación |

Selecția, traducerea și adaptarea:

Eugen Barz și Mihaela Vechiu

Prólogo | Cuvânt-înainte:

Virgil Mihaiu

Cluj-Napoca
2023

CONTENIDO

<i>La poesía como remedio</i> de Virgil Mihaiu	5
CUERNO DE ORO	14
I	16
II	18
III	20
IV. [Cisterna]	22
V. [Gran bazar]	24
VI. [Envío]	26
TRES POEMAS EN CÓRDOBA	28
I. Ronda de Los Tejares	28
II. Hotel Serrano	30
III. Paseo por el centro	32
ORATIO IN SOLITUDINIS ORA	34
I	34
II	36
III	38
IV	40
V	42
QUITAR LA NIEVE	44
I. Cuajar la Nieve	44
II. En una conferencia sobre ciencias humanas ...	46
III. Gatos en Herestrau	48
IV. Paseo por el Duero	50

V. Hotel Metropole.....	52
VI. Vuelo.....	56
VII. 1/X/17.....	58
VIII. Oración.....	60
BRASOV 2009.....	62
MUSEO DE PÓLVORA.....	64
MUNDUS SENESCIT.....	66
I.....	66
II.....	68
III.....	70
ÚLTIMA CENA.....	72
MUSEO DEL RELOJ.....	74
AZUL DE VORONET.....	76
I.....	76
II.....	78
III.....	80
SOMBRAS EN CASABLANCA.....	82
<i>Biografía del autor.....</i>	<i>85</i>
<i>Las biografías literarias de los traductores.....</i>	<i>89</i>

CUPRINS

<i>Poezia ca remediu</i> de Virgil Mihaiu	9
CORNUL DE AUR.....	15
I	17
II.....	19
III.....	21
IV. [Havuz].....	23
V. [Marele bazar]	25
VI. [Confirmare de trimitere]	27
TREI POEME ÎN CORDOBA.....	29
I. Ronda de Los Tejares.....	29
II. Hotel Serrano	31
III. Plimbare prin centru	33
ORATIO IN SOLITUDINIS ORA	35
I	35
II.....	37
III.....	39
IV.....	41
V	43
DESZĂPEZIRE.....	45
I. Înzăpezire	45
II. La o conferință despre științele umaniste....	47
III. Pisici în Herăstrău	49
IV. Plimbare pe Duero	51

V. Hotel Metropole	53
VI. Zbor	57
VII. 1/X/17.....	59
VIII. Rugăciune.....	61
BRAȘOV, 2009.....	63
MUZEUL PRAFULUI DE PUȘCĂ.....	65
MUNDUS SENESCIT	67
I	67
II.....	69
III.....	71
ULTIMA CINĂ.....	73
MUZEUL CEASULUI.....	75
ALBASTRU DE VORONEȚ.....	77
I	77
II.....	79
III.....	81
UMBRE ÎN CASABLANCA	83
<i>Biografia autorului</i>	<i>87</i>
<i>Biografiile literare ale traducătorilor.....</i>	<i>91</i>

CUERNO DE ORO

¿Cómo no recordarte en Estambul,
aquí, donde nunca has estado pero el aire
reverbera en las cúpulas como si las miraras?
Miríadas de reflejos, un milagro del tiempo,
escriben con obstinación tu nombre en templos y callejas
negándose a admitir la muerte de mi sueño.

CORNUL DE AUR

Cum să nu-mi amintesc de tine în Istanbul,
aici, unde tu n-ai fost niciodată,
dar aerul reverberează în cupole ca și cum te-ai uita la ele?
Miriade de reflecții, un miracol al timpului,
îți scriu numele cu încăpățânare în temple și pe străzi,
refuzând să recunosc moartea visului meu.

I

Lengua estrecha de mar de aguas difíciles,
aquí las olas tienen un rumor casi mudo:
casi no las escucho bajo el torpe estruendo
que sube de los coches que recorren la calle;
son como el ronroneo de un electrodoméstico
que apenas se percibe tras la voz o la música.
Y aquí también, tan lejos, casi sin darme cuenta,
aquí también te siento, casi como en sordina,
roerme el corazón con saña no querida
y desprecio consciente, infatigable.

I

Limba îngustă a mării cu apele ei complicate,
aici, valurile au o rumoare aproape mută:
aproape că nici nu le aud sub zgomotul stângaci
al mașinilor care circulă pe stradă;
sunt aïdoma ronronului roboților de bucătărie,
ce de-abia se-aude din spatele vocilor sau al muzicii,
și aici, la fel, atât de departe, aproape fără să-mi dau seama,
aici te simt, aproape în surdina,
măcinându-mi inima cu o cruzime greu de îndurat,
cu un dispreț conștient, mereu neobosit.

II

Despierta el mediodía la belleza del cosmos;
bajo esta placidez que apenas el sol quiebra,
la vida es un instante perfecto y detenido:
en vano invocaría el amor y sus tribulaciones;
en vano invocaría tu nombre, recordaría tus ojos
o tus labios.

Nada puede turbar esta calma sagrada,
este silencio exacto y contenido
nacido de las olas y del viento,
el ruido de los coches y las voces amigas
que hablan francés en la sala contigua...
Nada podría turbarlo, ni siquiera tu misma
si de pronto llamaras para decir «te quiero».

II

Amiaza trezește frumusețea cosmosului,
sub acest calm, pe care doar soarele îl poate frânge,
viața e un moment perfect și încremenit:
în van aș invoca dragostea cu toate năpastele ei,
în van aș invoca numele tău și mi-aș aminti de ochii
sau buzele tale.

Nimic nu poate tulbura această liniște sfântă,
această tăcere potrivită și întinderea
născută din valuri și din vânt,
zgomotul mașinilor și vocile afabile,
care vorbesc franțuzește în sala de alături...
Nimic nu ar putea-o tulbura, nici măcar tu însăși,
dacă, dintr-odată, ai suna să-mi spui: *te iubesc*.

III

Es de noche: las luces imprecisas
clavan cuernos de oro en mi garganta
y sacuden mis ojos indecisos.
Ahora podría repasar fácilmente mi vida,
recordar cuánto amor he malgastado,
cuanto esfuerzo he perdido y cuanta rabia
contenida duele aún entre mis manos.
Podría también pensar en la alegría
que da el conocimiento, recordar
algunas horas pálidas, la gloria
sonora de algún beso, una mejilla
sonrosada, caricias, unos dedos
rosados cual la aurora hurgando en mi cabello
o simplemente el paso decidido
de una muchacha en flor y avejentada.
Podría pero no quiero, me limito
a contemplar las luces, a reposar las manos
sobre el mármol, dejar la mente en blanco
tanto como es posible y aquí, a solas,
apurar una taza de melisa,
mientras las olas baten muy despacio y susurran
que aquí termina Europa pero también empieza
cómo nada termina ni empieza si estás vivo.

III

E noapte, lumini confuze
înfig coarne de aur în gâtul meu
și-mi zdruncină ochii nehotărâți.
Acum aș putea să îmi revăd mai ușor viața,
să-mi amintesc câtă dragoste am irosit,
câtă strădanie am prăpădit și cât năduf
adunat doare, chiar și-acum, în căușul palmelor mele.
Fără îndoială, aș putea să mă gândesc
la bucuria că te-am cunoscut,
să-mi amintesc de orele noastre palide,
de gloria sonoră a vreunui sărut,
de obrazul tău trandafiriu, de mângâierile
și degetele-ți roz precum zorile jucându-se prin părul meu
sau, pur și simplu, de pasul hotărât
al unei tinere fete îmbătrânite mult prea devreme.
Aș putea, dar nu vreau, îmi ajunge
să contemplan luminile, să-mi odihnesc mâinile întinse
pe marmură, să nu gândesc la nimic,
atât cât este posibil și aici, singur,
sorbind dintr-o ceașcă cu ceai de roiniță,
în timp ce valurile care se lovesc de țărm, nespuse de încet,
șoptesc că aici se termină Europa, dar și începe,
așa cum nimic nu se termină, nici nu începe,
dacă ești în viață.